

opusdei.org

Boh nás miluje takých, akí naozaj sme

Keďže pápež František sa naďalej zotavuje z pobytu v nemocnici, Tlačová kancelária Svätej stolice zverejnila text katechézy pripravenej na 9. apríla, tentoraz o bohatom mladíkovi a logike, ktorou sa riadil jeho život.

09.04.2025

Čítanie z Markovho evanjelia (Mk 10,17–22)

Keď sa vydal na cestu, ktosi k nemu pribehol, klakol si pred neho a pýtal sa ho: „Dobrý učiteľ, čo mám robiť, aby som obsiahol večný život?“ Ježiš mu povedal: „Prečo ma nazývaš dobrým? Nik nie je dobrý, iba jeden – Boh. Poznáš prikázania: Nezabiješ, nebudeš cudzoložiť, nepokradneš, nebudeš krivo svedčiť, nepodvedieš, cti otca i matku!“ On mu na to povedal: „Učiteľ, toto všetko som zachovával od svojej mladosti.“ Ježiš naňho pozrel s láskou a povedal mu: „Jedno ti chýba: choď, predaj všetko, čo máš, rozdaj chudobným a budeš mať poklad v nebi. Potom príď a nasleduj ma!“ Ale on zosmutnel pre tieto slová a odišiel zarmútený, lebo mal veľký majetok.

**Boháč. Ježiš naňho pozrel s láskou
(Mk 10,21)**

Drahí bratia a sestry, dnes sa pristavíme pri ďalšom zo stretnutí s Ježišom, ktoré opisujú evanjeliá. Tentoraz však osoba, s ktorou sa Ježiš stretáva, nemá meno. Evanjelista Marek ju jednoducho nazýva „*akýsi človek*“ (10,17). Je to muž, ktorý od mladosti zachovával prikázania, a predsa ešte nenašiel zmysel svojho života. Stále ho hľadá. Možno je to človek, ktorý sa napriek zovňajšku angažovaného veriaceho ešte úplne nerozhodol. Lebo napokon nezáleží až tak na tom, čo robíme, aké obety prinášame alebo aké úspechy dosahujeme, ale na tom, čo nosíme v srdci. Ak má loď vyplávať z prístavu na otvorené more, môže byť akokoľvek krásna a mať výnimočnú posádku, ak však neodhodí závažia a kotvy, ktoré ju držia, nikdy nevypláva. Tento človek si postavil luxusnú loď, ale zostal stáť v prístave!

Zatiaľ čo Ježiš kráča po ceste, tento muž k nemu pribehne, kľakne si pred

neho a pýta sa: „Učiteľ dobrý, čo mám robiť, aby som obsiahol večný život?“ (v. 17). Všimnime si použité slovesá: „čo mám robiť, aby som získal večný život“. Zachovávanie Zákona mu neprinieslo radosť ani istotu spásy, a tak sa obracia na učiteľa Ježiša. Je zarážajúce, že tento človek nepozná slovník nezištnosti! Všetko sa mu zdá byť povinnosťou. Všetko je podmienené. Večný život chápe ako dedičstvo, niečo, čo možno získať právom, skrz dôsledné dodržiavanie prikázaní. Aké miesto však môže mať láska v takto prežitom živote – hoci aj s určite dobrými úmyslami?

Ježiš, ako vždy, ide poza vonkajšie zdanie. Hoci tento človek pred neho predkladá svoj pekný životopis, Ježiš ide ďalej a pozerá dovnútra. Sloveso, ktoré používa Marek, je veľmi výrečné: „*pozrel sa naňho do hĺbky*“ (doslovne: „pozrel sa naňho s láskou“ v. 21). A práve preto, že Ježiš vidí do nášho vnútra, miluje nás takých, akí

naozaj sme. Čo asi v tomto človeku videl? A čo vidí, keď sa pozrie do nás – a miluje nás, napriek našim rozptýleniam a hriechom. Vidí našu krehkosť, ale aj našu túžbu byť milovaní takí, akí sme.

Evanjelium hovorí, že keď sa naňho pozrel – „zamiloval si ho“ (v. 21). Ježiš miluje tohto človeka ešte predtým, než ho pozve, aby ho nasledoval. Miluje ho takého, aký je. Ježišova láska je nezištná – úplný opak logiky zásluh, ktorá tohto človeka ovládala. Sme naozaj šťastní, keď si uvedomíme, že sme takto milovaní – nezištné, z milosti. A to platí aj pre naše medziľudské vzťahy: dovedy, kým sa snažíme kupovať si lásku alebo si ju pýtame ako almužnu, tieto vzťahy nám nikdy neprinesú pravú radosť.

Ježiš tomuto človeku navrhuje, aby zmenil svoj spôsob života a svoj vzťah k Bohu. Vidí, že v jeho vnútri –

ako aj v každom z nás – je prázdne miesto. Je to túžba nášho srdca byť milovaný. Je to rana, ktorá je súčasťou našej ľudskej prirodzenosti – je to rana, cez ktorú môže prejsť láska.

Aby sme túto prázdnotu naplnili, netreba si „kupovať“ uznanie, náklonnosť, či dôležitosť. Treba skôr „predať“ všetko, čo naše srdce zaťažuje, aby sa mohlo stať slobodnejším. Nepomôže nám, ak budeme stále brať pre seba – oveľa viac nám pomôže, keď budeme dávať chudobným, keď sa podelíme, keď sa otvoríme.

Napokon Ježiš pozýva tohto človeka, aby nezostal sám. Volá ho, aby ho nasledoval, aby vstúpil do vzťahu, aby žil v spoločensťve. Iba tak sa totiž môže vymaniť z anonymity. Svoje meno môžeme začuť len vo vzťahu, v ktorom nás niekto volá. Ak zostaneme sami, nikdy nezačujeme

svoje meno a zostaneme len „akýmsi človekom“, anonymní. Možno práve dnes, keď žijeme v kultúre sebestačnosti a individualizmu, pociťujeme viac smútku – pretože už nepočuť, že by nás niekto volal po mene s nezištnou láskou.

Tento človek Ježišovo pozvanie neprijme a zostane sám – pretože závažia jeho života ho držia v prístave. Smútok je znakom, že sa mu nepodarilo vyplávať. Niekedy si myslíme, že niečo je bohatstvo – a pritom sú to len bremená, ktoré nás blokujú. Naša nádej je, že tento človek – ako aj každý z nás – raz nájde odvahu zmeniť sa a vyplávať na hlbinu.

Drahé sestry a bratia, zverme Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu všetkých smutných a nerozhodných, aby pocítili jeho láskyplný pohľad – pohľad Pána, ktorý je dojatý, keď s nežnosťou hľadí do nášho vnútra.

Preklad Martin Jarábek

*Prevzaté z: [https://
www.vaticannews.va/sk/...](https://www.vaticannews.va/sk/...)*

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/boh-nas-miluje-takych-aki-
naozaj-sme/](https://opusdei.org/sk-sk/article/boh-nas-miluje-takych-aki-naozaj-sme/) (12.04.2025)